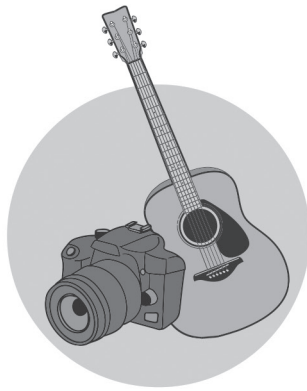

FOREVER OR NEVER

afterday เขียน 25cm ภาพ

Forever or Never

Forever or Never

afterday เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2549-9

ภาพปก 25cm

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 259 บาท

พินพูน

กระดานถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

Jamsai X Conversation เป็นโปรเจกต์ที่นำคาแร็กเตอร์ของ พอร์ช มิวท์ มาร์ค มิน กัง บอส และเต้ ซึ่งเป็นเด็กหนุ่มในสังกัดของ Conversation Thailand มาเขียนนิยาย โดยจะแบ่งออกเป็นสองแนวคือ everY และ Jamsai Love Series ซึ่งแต่ละคนก็จะมีเรื่องราวความรักในรูปแบบที่แตกต่างกันไป ถ่ายทอดผ่านปลายปากกาของ 6 นักเขียนคุณภาพของสำนักพิมพ์... และเล่มที่คุณกำลังถืออยู่ในมือขณะนี้ เป็นเรื่องของ 'มาร์ค' กับ 'มิน' ค่ะ

เพื่อนสนิทที่อยู่ด้วยกันมาตลอดตั้งแต่เด็กจนเข้ามาหา'ลัย'ไม่ใช่ความสัมพันธ์ที่หาได้ทั่วไปใช่ไหมคะ คนที่จะอยู่ข้างๆ เราในทุกจังหวะชีวิต ก้าวผ่านความทรงจำหลากหลายรูปแบบไปด้วยกันตลอดแบบนี้ เป็นความพิเศษที่หาได้ยากทีเดียว

แล้วคู่เพื่อนซี้อย่าง 'มาร์ค' กับ 'มิน' ก็ตระหนักในความสำคัญของสถานะนั้นเช่นกัน ต่อให้มีเพื่อนใหม่ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเดินเข้ามาในชีวิตคนแล้วคนเล่า พวกเขาก็ยังยกให้อีกฝ่ายเป็นที่หนึ่งเสมอ จนดูเหมือนว่าเบื้องหลังสถานะเพื่อนสนิท อาจมีความรู้สึกที่ลึกซึ้งยิ่งกว่าแฝงอยู่ แล้วความพิเศษแบบนี้มันเองที่ทำให้ใครหลายคนเกิดความสงสัยขึ้นมาว่านี่อาจเป็นความสัมพันธ์แบบ 'เพื่อนไม่จริง' หรือไม่... คงมีแค่พวกเขาทั้งคู่เท่านั้นที่จะตอบได้ว่าเพื่อนไม่จริงที่ว่ามันเป็นเช่นนั้นจริงๆ หรือเปล่า

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

Prologue

.

นักจิตวิทยากล่าวไว้ว่า หากเป็นเพื่อนกันมานานเกิน 7 ปี
จะเป็น 'เพื่อน' กันไป 'ตลอดชีวิต'

'เพื่อน' คือสิ่งที่มนุษย์ขาดไม่ได้

ตั้งแต่ผมเกิดมาจนถึงตอนนี้ก็สะสมเพื่อนไว้หลายคน รู้จักกันจาก
ต่างที่ต่างสถานการณณ์ แบ่งแยกเป็นกลุ่มใหญ่ๆ ตั้งแต่เพื่อนแถวบ้าน
เพื่อนอนุบาล เพื่อนประถม เพื่อนมัธยม จนถึงเพื่อนมหา'ลัย แล้วยังมีียบ่อย
อย่างเพื่อนที่เรียนพิเศษ เพื่อนในเกม เพื่อนในทวิตเตอร์ แล้วก็เพื่อนที่เจอกัน
ในงานปาร์ตี้

บางคนซี้ปึก บางคนรู้จักแค่ชื่อ

บางคนคบกันเป็นสิบปี บางคนผ่านเข้ามาเพียงผิวเผิน

บางคนคุยกันทุกวัน บางคนเคยคุยแค่ครั้งเดียว

แต่หากมีคนถามว่ารู้จักกันใหม่ก็สามารถตอบได้ว่า 'อ้อ นี่เพื่อนที่...

กูเอง'

ผมเป็นคนเพื่อนเยอะ เรียกได้ว่าใช้เวลาทั้งปีก็ยังไม่หมดเพื่อนในชีวิต
ไม่หมด

แต่ถึงอย่างนั้นก็จะมียุคนึงที่ไม่ว่าชีวิตจะไปทางไหน จะเติบโตไป
สักเท่าไร เมื่อหันไปมองข้างๆ ก็จะเจอมันยื่นส่งยิ้มกวนประสาทให้อยู่เสมอ

คนที่เป็นทั้งเพื่อนสมัยประถม มัธยม และมหา'ลัย ซึ่งผมคิดว่าต่อให้
ทำงานก็คงจะมีอีกฝ่ายอยู่ข้างๆ ไปเรื่อยๆ นั่นแหละ ยิ่งกว่าเจ้ากรรมนายเวร
ขาดกันไปก็เหมือนขาดหายใจ รวากับส่วนหนึ่งในร่างกาย คงไม่มีวัน

สลัดกันหลุด ต้องติดหนีบเป็น 'เพื่อน' กันไปแบบนี้ตลอดชีวิต
ไม่มีทางเป็นอย่างอื่นไปได้...
ก็เรารู้จักกันมาเกินเจ็ดปีไปไกลแล้วนี่นา

Chapter 1

.

เห็นเป็นคนพูดไม่เก่งแบบนี้
จริงๆ แล้วในใจไม่เคยเจ็บเลย

Line~

เสียงแจ้งเตือนข้อความจากแอปพลิเคชันยอติตั้งขึ้นติดกันหลายครั้ง
ผมพลิกตัวไปอีกฝั่งอย่างไม่สนใจ รำคาญเข้าหนอยก็หยิบหมอนข้างๆ มาปิดหู
"มาร์ค" ฝ่ายคนที่กำลังนั่งดูรูปถ่ายที่เพิ่งลงในคอมพิวเตอร์เอ๋ยปากเรียก
เหมือนว่าจะมีคนเค็ดร้อนแทน "มีคนไลน์มา"

"อ้อ"

Line~

"มึงนอนมาครึ่งวันแล้วนะมาร์ค จะไม่ลุกมาทำอะไรเลยง"

"..."

"วันหยุดก็จริงแต่มาหมกตัวห้องกู บ้านช่องก็ไม่กลับ คิดค่าที่พักเลย
ดีไหมวะเนี่ย" ซึ่งกบิหาย

Line~

มินหันไปมองโทรศัพท์ที่ยังเรียกร้องความสนใจไม่เลิก "เหมือนเขา
จะอยากคุยกับมึงมากนะ"

ส่งมาถี่ขนาดนี้คงไม่มั้ง

"อ้อ"

"อ้ออะไรของมึง" มั่นดันแก้้อเลื่อนมาใกล้ โอ้โห มึงใช้เท้าเขี่ยกูเลยหรอ
"อ่านให้หน่อย"

"เรื่องก็ไม่ใช่"

ผมขมวดคิ้ว ดันมือถือไปทางมัน "อ่านแล้วตอบให้หน่อย" คนกำลังวัง
มีนถอนหายใจ เอื้อมหยิบโทรศัพท์เจ้าปัญหานั่นไปกดรหัสโดยไม่ต้องถาม
"เอสไอเอ็นอีหัวใจหัวใจ"

ดึงหมอนออกจากศีรษะเพื่อสบตากับอีกคนเมื่อได้ยินคำพูดประหลาด
"อะไรของมึงมัน"

"ชื่อไลน์คนที่ทักมา"

"กูให้อ่านข้อความ"

"ดีค่ะ ซายน์นะคะ คณะบัญชี"

"..."

"ได้ไลน์มาร์คมาจากเพื่อนที่คณะ"

"ใครให้วะ"

มีนยกไหล่ "จะรู้กับมึงไหมครับ" ก่อนอ่านต่อ "ซายน์ได้ตัวหนังฟรีมา
สองใบ อยากชวนมาร์คไปดู วันจันทร์ว่างหรือเปล่าคะ"

ดูท่าเสียะ อารมณ์ไหนของมันวะเนี่ย "มึงพูดอะแล้วหยาๆ"

"ไอ้สัด เขาพิมพ์มาจ้"

"พูดอีกดี"

มีนกลอกตา "มึงได้ฟังที่กูอ่านปะเนี่ย"

"เออ ตอบๆ ไปให้หน่อย"

"โอเคๆ" มีนยิ้มมุมปาก "ได้ครับ ว่างพอดี"

"ไอ้เซี่ย ไม่ใช่แล้ว"

"ซายน์จะให้ไปเจอที่ไหน ก็โมง"

"มีนไม่เอา" ถึงตรงนั้นแล้วผมก็ติดตัวลูก เดินไปแย่งมือถือจาก 'เพื่อนสนิท'
มาดู ขมวดคิ้วเข้าหากันตอนกดดูข้อความที่คนข้างๆ เพิ่งส่งกลับไป เล่นอะไร
ไม่รู้เรื่องเดี่ยวพอทูปให้

Sine ♡♡

11:31

Sine ♡♡

ดีค่ะ

ชายนั่นะคะ

คณะบัญชี

11:42

ได้ไลน์มาร์คมาจากเพื่อนที่คณะ

11:45

ชายนได้ตัวหนังฟรีมาสองใบ

อยากชวนมาร์คไปดู

วันจันทร์ว่างหรือเปล่าคะ

11:54

Marnika

ปกติแล้วผมไม่อนุญาตให้แอดไลน์จากคนอื่นนะคะ

พอดีไม่สะดวกเลย

ขอโทษด้วยจริงๆ ครับ

ผมหัวเราะในคอ หันไปมองเด็กเลี้ยงแกะ "ไหน พิมพ์ลงในไหน ไม่เห็นเหมือนที่พูดเลย"

"ตามีงีบอดเปล่า"

"บอดก็แยะ" ทำเสียงเล็กเสียงน้อยล้อเลียนมัน "ปกติแล้วผมไม่อนุญาตให้แอลไลน์จากคนอื่นนะครับ พอดี..."

"ใช้กูแล้วยังมาล้ออีก ไอ้คนไม่รู้จักบุญคุณ" คนตรงหน้าพูดแทรกขึ้นมา หน้าบูดแล้ววะ "คราวหน้ากูจะตอบสาว ๆ ที่ทักมึงมาว่าโอเคให้หมด เล่นตัวอยู่ได้"

"โสดให้สาวเสียตายเล่น"

มันทำหน้ายี้ "มึงจะไปไหนหรือเปล่า"

"ถามทำไม"

"เฮ้ย นี่ห้องกูครับ" อีกฝ่ายหัวเราะ ยิ้มกว้างตามีตามนุษย์ "ถ้ามึงจะอยู่ก็ดูห้องให้ด้วยแล้วกัน จะไปไหนก็ลือกดี ๆ"

"มึงจะไปไหน"

"ไปหาแฟนกูสิครับ"

"..."

"นัดไว้บ่อยครั้ง เดียวกูจะออกแล้วเนี่ย"

"อ่า"

"กูอยู่แจ่มสำรองอยู่ใช่ปะ"

"อยู่"

เจ้าของห้องปิดคอมพิวเตอร์ ลุกขึ้นยืนแล้วเปลี่ยนกางเกงขาสั้นอยู่บ้าน เป็นยีนขาวาว คว่ำกระเป๋าดังค์กับโทรศัพท์ไปถือ "ไปแล้วนะ" มึงอาบน้ำตอนไหนวะ ทำไมกูไม่รู้

ในขณะที่กูยังใส่ชุดนอนอยู่เลย "มึน"

"ไรมึง"

"กลับก็โง่ ดึกปะ"

มีนหยิบรองเท้าผ้าใบจากชั้นแล้วทิ้งลงพื้น พุดพลงก้มลงใส่ถุงเท้าไปด้วย "ไม่แน่ใจ กระจกดูหนึ่ง แล้วก็หาไวกิน อาจจะมีขนมต่อ ทำไม"

"จะกลับมากินข้าวเย็นกับกูปะ"

"มึงก็หาไวกินไปเลยดิ รอไรกูละ"

ผมแค้นหัวเราะ ก่อนจะรีบปรับสีหน้าให้เข้ากับบทสนทนา "ไปห้างทั้งที่ไม่คิดจะซื้อไรมาฝากกูเลยไง เพื่อนนอนเศร้าอยู่ห้องเนี่ย กะอิมคนเดียวเลย?"

"ยังมีหน้ามาเรียกร้องอีก แทบจะเกาะกูแตกแล้ว" เจ้าของห้องใส่รองเท้าลวกๆ ขยับเคาะให้เข้าที่ "หิวก็ซื้อมาเองจากเตียงไปหาไวกินเองครับ กูไปละ"

ผมพยักหน้า ยกมือบ๊าย "ไปไหนก็ไป"

"ไม่เหงานะครับ"

ถ้าบอกว่าเหงาแล้วมึงจะอยู่ห้องหรือไง ก็ไม่

"เออ"

สิ้นคำตอบรับเสียงปิดประตูก็ดังขึ้น ผมเอนหลังนอนบนเตียง เหลือบตามองโทรทัศน์มือถือที่เปิดค้างหน้าจอสนทนากับสาวต่างคณะอยู่ เอื้อมไปหยิบมาอ่านอีกครั้งก่อนจะถอนหายใจ

แล้วกดบล็อก

โง่ฉิบหายเลยแม่งเฮ้ย

∞

[ซูดซากมึงออกมาไทม์มาร์ค ร้านลุงหลังมหา'ลัย]

"กูไม่แตก"

[มึงจะนอนอยู่แบบนั้นทั้งวันให้เน่าตายเลยไหม ห้องตัวเองก็ไม่ใช้]

ผมกลอกตา เตะผ้าห่มที่พาดขาอยู่ให้พ้นตัว "เจ้าของห้องไม่อยู่ กูยี้ดแล้ว"

[รีบๆ ออกมา พวกกูหาคนหาร] นนท์ เพื่อนสนิทในคณะย่าเจตนาที่

โทรมา [คนห่าอะไรนอนได้ทั้งวัน]

"สะดวกกูอะ"

[ไม่หิว?]

"เดี่ยวกูหาเอาจากในห้องไอ้มีนเนี่ยแหละ" มาม่าอะไรก็ว่าไป ง่าย ๆ
เอาให้อิม ซี้เกียจออกไปข้างนอก

[สรุปมีงจะไม่ออก?]

"เออ"

[...ได้] ปลายสายตอบรับ เสียงไปอืดใจ ก่อนจะได้ยินเสียงตะโกนดัง ๆ
ตามมา [เชี่ยบุม ไอ้มาร์คมันไม่ยอมออก มีงกับกูไปลากมันด้วยกัน หอมิน!]

"เชี่ย ไม่เอาไอ้นนท์!" ไอ้เน่แม่งก็เข้าซี้

[เดี่ยวเจอกัน]

มีงฟังรู้เรื่องใหม่เนี่ย หรือกูต้องเห่า! "มีงไม่ต้องมา กูจะนอน!"

[ไม่ต้องพูดมาก อีกสิบนาทีกูถึง]

"ไอ้ลัดกูบอกว่า..." กำลังจะโวยต่อก็ตัดยินเสียงไซกุกูแจห้อง "แป๊บนะ"
เอ่ยปากก่อนจะลุกขึ้นนั่งแล้วหันไปมองทางประตู หลังจากนั้นก็เห็นเจ้าของห้อง
เดินเข้ามา

อีกฝ่ายกระตุกยิ้ม ชูถุงกระดาษใบใหญ่ในมือขึ้นแล้วทำเสียงกวนประสาท
"ซูชิ แดกไม่แดก"

"แดก" ตอบทันควันไม่ต้องหยุดคิด "มีนกลับมาแล้ว กูจะแดกซูชิ มีง
ไม่ต้องสรวนโผล่มา"

[เฮ้ ไอ้มาร์ค ไอ้คน...]

ผมกรอกเสียงใส่โทรศัพท์เร็วๆ แล้วตัดสายโดยไม่รอให้ปลายสาย
ตอบกลับได้ทัน

"ไหนบอกจะไม่ซื้อให้กู" ผมรีบรุดมานั่งลงที่เก้าอี้กินข้าวแล้วเอ่ยปากถาม
ระหว่างหยิบซองในถุงออกมาวาง ตาเป็นประกายตอนเห็นซองโปรด "ทำซิ่น"

"อย่าพูดมาก เดี่ยวกูยึดคืน"

ได้ยินแบบนั้นแล้วก็รีบฉวยข้าวปั้นขึ้นใหญ่ใส่เข้าปาก "แท้จริงมาเอาคืนดิ"

มีนสายหัว "จ่ายเงินด้วย กูไม่เลี้ยง"

"งกกับกู"

"ต้องกินต้องใช้ ไม่คิดค่าน้ำค่าไฟที่มึงมาผลาญห้องกูดีเท่าไรแล้ว"

มีนว่า เดินเข้าห้องน้ำไปถอดคอนแทกเลนส์เปลี่ยนเป็นแว่นกรอบบางสีทอง อันโปรด แล้วมาทิ้งตัวลงบนเตียงอย่างแข็งๆ

"เป็นไร" และแน่นอนว่าคนโกธต์ตัวอย่างผมไม่ต้องมองให้เต็มตาก็คือรู้ว่าอีกคนกำลังรู้สึกยังไง

มีนเลิกคิ้ว "ไรมึง"

"ออว่ามึงบอกว่าแข็ง"

"ออว่าอะไรวะ" มันถามกลับแล้วก็หัวเราะ คนอะไรวะยิ้มที่กูแอบตาไปหมด นี่มึงแข็งจริงปะเนี่ย

"เออน่า เป็นไร"

"...ทะเลาะกันนิดหน่อยอะ"

"กับเมย์?"

"จะให้กูไปทะเลาะกับใคร ก็มีอยู่คนเดียว" มีนว่า "หยดแล้วมึง เช็ดด้วยนะ" พูดถึงโชยุที่เพิ่งหยดจากซุซึงโตะคาตา นี่กูก็พยายามระวังเต็มที่แล้ว

ผมพยักหน้ารับ เดียวมันจะบ่นยาว "แล้วทะเลาะเรื่องไร"

"เรื่องเดิมๆ"

"เขายังไม่เข้าใจอีก?"

"อืม แต่กูก็ไม่ค่อยมีเวลาให้จริงๆ นั่นแหละ ยิ่งช่วงหลังเรียนหนัก กูก็เหนื่อย ไม่ค่อยอยากคุยโทรศัพท์เท่าไร เรียนคนละที่ก็ยิ่งห่าง"

"ฮึ่วปะละ"

"สัด"

ผมหัวเราะ เก็บกล่องอาหารที่กินเสร็จเรียบร้อยแล้วใส่ถุงตามเดิม ลุกไปหยิบขวดน้ำจากในตู้เย็นออกมาดื่ม แล้วเดินกลับไปเตียง ไขขา กระแทกตัวอีกฝ่ายเบาๆ ให้ยับแบ่งที่ ก่อนจะนอนพาดตัวขวางเตียงอยู่ข้างกัน

"จ้อยยัง"

"จ้อแล้ว แต่ก็ไม่ค่อยโอเค"

"แล้วทำไมกลับมา"

"น้องจะกลับ ดูนุ่ดหงิดแล้วกูเลยไปส่ง" มินถอนหายใจ ทำหน้าเหนื่อย
สุดชีวิต กล้าดียังไงมาทำให้มันยี้มไม่ออกวะ น้องเมย์อะไรนั่น "คือเสาร์หน้า
น้องชวนไปเที่ยวต่างจังหวัดกับกลุ่มเพื่อน แต่กูไม่สะดวก มีแต่ผู้หญิงแล้ว
กูก็ยังไม่สนิท ให้ไปเที่ยวค้างคืนกูก็อึดอัด"

"แล้วยังไง"

"กูก็บอกไปตรงๆ งอนกูนั่นกว่าเดิม"

ผมยกเท้าพาดขาอีกฝ่าย พยายามคิดคำพูดให้มันรู้สึกดีขึ้น "เดี๋ยวก็ดีกัน"

"อืม"

"ทำหอย" เอ้อมมือไปปลักหัวคนที่ยังทำเสียงซี้มไม่เลิก "เดี๋ยวพุงนี้ดีขึ้น
แล้วยี้มทั้งวันกูจะดีให้"

"ยุ่ง" อีกฝ่ายกระแทกเสียงใส่แล้วก็พลิกตัวไปอีกทาง เอ้อมมือไป
ดึงผ้าห่มมาคลุมตัว

มองภาพนั้นแล้วก็อึมบง เวลาไม่พอใจอะไรที่เป็นอย่างนี้ตลอด
คนหาอะไรอึงเหมือนเด็ก

.
. .

บอกแล้วว่าเดี๋ยวแม่งก็ดีกัน

ไม่ต้องทนข้ามวันด้วยแม่งเอ๊ย...

[ที่มันร้องเพลงให้ฟังหอย]

หญิงสาวในหน้าจอไอแพดเครื่องเล็กเอ๋อเสียงอ้อน ทำเอาผมแอบ
เบะปาก ไม่เอาๆ อย่าแสดงอาการดิเวมารค์

"เมย์อยากฟังเพลงอะไรครับ บอกมาเลยเดี๋ยวพี่ร้องให้ฟัง"

ร้องให้สิไม่ว่า...

[ให้พี่มันเลือกให้ดีกว่า พี่มันอยากร้องเพลงอะไร]

"อย่างนี้พี่เลือกยากเลย อยากร้องให้แม่ฟังทุกเพลงอะ"

นั่นแหละ มีหยอดอะ ถ้าเลือกไม่ได้เดี๋ยวพี่เลือกให้เลย

'ไม่หมดรักแต่หมดแรง' จี๊

'รักไม่ช่วยอะไร' จี๊

'ต่างคนต่างเหนื่อย' จี๊

หรือจะ 'พอได้แล้ว' ดี

[อะไรก็ได้ พี่มีตัวเลือกเร็ววว]

"อะๆ โอเคค่ะ" คนตัวเล็กยิ้มกว้าง เปิดหาคอร์ดก่อนจะตั้งทำจ๊ับกีตาร์
ดีดเช็กและปรับเสียงเล็กน้อยก่อนจะกระแอมเตรียมคอ

พอดนตรีขึ้นผมก็ต้องกลอกตาทันที ภูมวนท้องเลย

"บางเวลาอาจเบื่อกันเอง

บางเวลาอาจใช้อารมณ์

บางเวลาอาจเกิดเป็นเรื่องใหญ่

บางเวลาไม่ยากจนมือ

บางเวลาอาจเริ่มชินชา

และไม่รู้ว่าใครผิดตรงไหน"

เสียงใสอ่อนเนื้อเพลง ในขณะที่มือเรียวก็ดีดกีตาร์เป็นจังหวะ ยิ้มหวาน
ทั้งตาทั้งปาก บรรยายากาสีชมพูโอบล้อมไปทั่วห้อง และเพื่อแผ่มาถึงคนที่
ไม่ต้องการตอนนี้ด้วย

เทพจะลุกขึ้นไปรีอูฟังจากกระเป๋าก้นออกมาใช้ แต่ใจก็ยังอยากรู้เรื่องด้วย
เลยได้แต่ข่มความรู้สึกไว้แล้วอดทนฟังต่อ

"อาจจะโกรธกันได้บ่อยๆ

ไม่ได้อยู่คนละข้างสักหน่อย

เรายังมีกันอยู่จำได้ไหม
ว่าตอนเถียงกันแทบเป็นแทบตาย
ยังคงอยู่ข้างเธอ"

ถามจริง ตอนมึงเถียงกันแทบเป็นแทบตายนี่คนอยู่ข้างๆ คือภูเถอะ
ทำเป็นลืม ลืมเก่ง

"ไม่มีรักไหน ที่ดีทุกวัน
ยิ่งนานยิ่งผ่านเรื่องราวมากมาย
เข้ามาทดสอบ เข้ามาลงใจ
ว่าความรักของใครแกร่งจริง"

ก็เห็นมีเรื่องราวกันทุกวัน แล้วก็มานั่งหน้าแข็งตลอด
ถ้าความรักมีการสอบ ภู่ว่าภูได้เต็มแล้ว เพราะแบบทดสอบทุกข้อของมึง
ภูช่วยทำหมด แกร่งกว่าพวกมึงก็ภูเนียแหละครับ

"หากเราเรียนรู้วิชาอดทน
หากเราผ่านพ้นยอมได้ทุกสิ่ง
หากเรามั่นใจว่ารักเราจริง
ทุกสิ่งมันก็มันคง"

ก็ขอให้มันจริง
รักกันดีๆ อะ ดีๆ เลย

"หากเธอนั่นลืมนะเธอมีใคร
ก็จำไว้ฉันรักเธอ"

อืม ใครจำก็จำไป...กูไม่จำ

ปึง!

เสียงหนังสือบนตู้หล่นกระแทกพื้นดังลั่นห้อง คนที่เพิ่งเล่นกีตาร์จบไป
เพลงนึ่งสะดุ้งตกใจ หันมามองแล้วทำหน้าดู "เล่นอะไรของมึงเชียมารค์"

"ทวด เท้าไปปัดโดน พอดีมันกระตุก"

คนตัวเล็กขยับปากดำแบบไม่มีเสียง ก่อนจะหันกลับไปจี๊จ๊ะกับแฟนต่อ
พอพ้นสายตามีนแล้ว ผมก็ทำปากมูบมิบบ่น
หมั่นได้...

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625499.html>